

NAŠE DUHOVNO ŽIVLJENJE

Buenos Aires, 30. junija 1934.

NUESTRA VIDA ESPIRITUAL

Številka 56

Nedeljsko berilo

Berilo šeste pobinkošne nedelje je izbrano iz pisma, ki ga je pisal apostol Pavel Rimljanom 6, 3—11.

Bratje! (1)

Ali ne veste, da smo vsi, kateri smo bili krščeni v Kristusa Jezusa (2), bili krščeni v njegovo smrt (3)?

(1) Današnje nedeljsko berilo je odlomek iz pisma, ki ga je pisal apostol Pavel kristjanom v Rimu.

Bilo je pisano leta 58. po Kristusu, in sicer iz Korinta na Grškem, kjer se je Pavel na svojem tretjem misijonskem potovanju ravno mudil. Sklenil je, da bo šel na skrajni zahod, na skrajne pokrajine takrat znanega sveta, na Špansko, da bi tudi tam oznanjal krščansko blagovest. Spotoma se je hotel ustaviti v Rimu, središču tedanjega sveta. Ker v Rimu dotlej še ni bil in ga rimski kristjani osebno še niso poznali, jih je hotel s posebnim pismom pripraviti na svoj obisk, ter jim je ob tej priliki povdaruil glavne resnice svojega evangelija: evangelij je namenjen v odrešenje in zveličanje vsem ljudem, ne samo Judom, kakor so takrat nekateri napačno mislili in učili, ampak vsem ljudem, tudi poganom.

Prav ta odstavek, ki ga imamo pred seboj, pa razmotriva prvim kristjanom tako priljubljeno misel o dveh kraljestvih, ki vladata nad svetom in nad ljudmi. Prvo je kraljestvo greha, ki ima svoj začetek v Adamovi nepokorščini. Posledica greha je smrt in večno pogubljenje. Drugo je kraljestvo pravičnosti in poštenja, ki ga je ustanovil Jezus Kristus, ki je na sebe prevzel posledice greha, to je smrt, naredil pokoro za grehe sveta, in ustanovil kraljestvo pravičnosti, ki pelje v večno življenje.

Kateri smo krščeni, smo prestopili iz kraljestva greha in smrti v kraljestvo pravičnosti in večnega življenja. Treba je torej, da se grehu popolnoma odpovemo. Treba je, da grehu popolnoma odmrjemo. S Kristusovo zadostilno smrtjo je bil pravzaprav križan in uničen tudi naš greh. Treba, da se popolnoma pridružimo Kristusu in greh s premagovanjem in zatajevanjem popolnoma zatremo. Potem ne bo imela smrt, ki je kazen za greh, nobene oblasti nad nami, kakor je nima več nad Kristusom. Mi moramo popolnoma podobni postati Kristusu: v tem, da greh v nas umrje, kakor v tem, da bomo z njim vred v nebesih večno živeli.

(2) Pravimo, da smo krščeni v Kristusa Jezusa, ker smo po krstu postali udje njegovega skrivnostnega telesa.

(3) Svojčas so krščevali tako, da so krščenca po-

ma, ki ga je pisal apostol Pavel Rimljanom 6, 3—11.

Pokopani smo bili torej z njim po krstu v smrt (4), da bi tako, kakor je Kristus vstal od mrtvih s slavo Očetovo (5), tudi mi zaživelimo novo življenje, kajti če smo se z njim zrastli v podobnosti njegove smrti, se bomo tudi v podobnosti njegovega vstajenja.

Vemo namreč, da je bil naš stari človek (6) z njim vred križan (7), da bi se telo greha (8) razdejal in bi mi grehu več ne služili (9). Kdor je namreč umrl, se je greha oprostil.

Če smo pa s Kristusom umrli, verujemo, da bomo z njim tudi živeli, vedoč da od mrtvih vstali Kristus več ne umrje: smrt nad njim več ne gospoduje. Kajti smrt, ki jo je za greh pretrpel, je pretrpel enkrat za vselej; življenje pa, ki ga živi, živi Bogu (10).

topili v vodo in potem iz nje potegnili, kar naj pomeni smrt grehu, pokop greha, in vstajenje po milosti krsta.

(4) Naš "stari človek" je pri krstu umrl, umrl grehu, da zaživi novo življenje.

(5) Z očetovo vsemogočnostjo.

(6) To je človek pred izpreobrnjenjem in pred krstom v nasprotju z "novim" človekom, ki je po Kristusu ustvarjen v resnični pravičnosti in svetosti, kakor pravi apostol v nekem drugem pismu.

(7) Pri krstu je s križanim Kristusom umrl, svojo greho je s premagovanjem in zatajevanjem križal in uničil, zanj je sedaj greh mrtev.

(8) "Telo greha" je človeško telo v kolikor napeljuje v greh, pa tudi greh sam, ki ima v nas svoj sedež.

(9) Kdor je pri krstu s Kristusom duhovno umrl, se je oprostil greha, kateremu je prej služil, pred izpreobrnjenjem.

(10) Živi Bogu, zato vekomaj.

Nedeljska misel, ki si jo med tednom večkrat ponovi:

Če smo s Kristusom grehu res umrli, vemo, da bomo z istim Kristu tudi večno živeli v nebesih.

Malo katekizma za nase male

Štirideseti dan po Jezusovem rojstvu sta Marija in Jožef nesla Jezusa v tempelj, da bi ga postavila pred Gospoda in opravila daritev. V postavi Gospodovi je bilo zapovedano, prinesiti dve grlici ali dva golobčka.

V Jeruzalemu je živel takrat pravičen in bogaboječ mož, Simeon po imenu. Željno je pričakoval Odrešenika in Sveti Duh mu je razodel, da ne bo umrl, dokler ga ne bo videl. Ko sta prinesla Marija in Jožef otroka v tempelj, je Sveti Duh navdihnil Simeona, da je tudi on tja prišel. Vzel je Jezusa v svoje naročje in je Boga hvalil, rekoč: "Gospod, zdaj rad umrjem, ker sem videl Zveličarja: Luč v razsvetljenje nevernikov in v slavo Izraela, tvojega ljudstva."

Mariji pa je rekel: "Glej, ta je postavljen v padec in v vstajenje mnogim. Tvojo dušo pa bo meč presunil." V tempelj je prišla tedaj tudi pobožna vdova Ana. Spoznala je Odrešenika

in je Boga hvalila.

Kaj se je zgodilo, ko je imel Jezus štirideset dni?

Ko je imel Jezus štirideset dni, ga je Marija nesla v tempelj in ga je tam darovala.

Kateri praznik nas spominja, da je Marija Jezusa v templju darovala?

Da je Marija Jezusa v templju darovala, nas spominja praznik, ki mu pravimo "darovanje Gospodovo", ali "svečnica".

Kdaj obhajamo svečnico?

Svečnico obhajamo 2. februarja.

Pomni. Na darovanje Gospodovo se spominjamo tudi v rožnem vencu, ko molimo: ki si ga Devica v templju darovala. — Marija je darovala Jezusa, ti pa daruj samega sebe Jezusu. Zato moli: Jezus, tebi živim, Jezus, tebi umrjem, Jezus, tvoj sem živ in mrtev.

Cerkveni koledar

1. julij — šesta pobinkošna nedelja, posvečena spominu dragocene krvi Gospodove — slovenske božje službe kakor po navadi, ob desetih dopoldne in ob štirih popoldne.

2. julij — pondeljek — posvečen spominu, kako je šla Marija obiskat svojo teto Elizabeto.

3. julij — torek — spomin svetega papeža Leona II.

4. julij — sredo — spomin svete Elizabete, portugalske kraljice.

5. julij — četrtek — spomin svetega Antona Marije Zaharija, ustanovitelja reda Sinov svetega Pavla.

6. julij — petek — spomin svetega preroka Izaia.

7. julij — sobota — spomin svetih bratov Cirila in Metoda, apostolov slovanskih narodov, katerih praznik obhajajo v naši domovini dne 5. julija.

8. julij — sedma pobinkošna nedelja — slovenske božje službe na Paternalu, Avalos 250, kakor po navadi.

Evangelij

Evangelij šeste pobinkošne nedelje pripoveduje, kako je Jezus čudežno nasitil štiri tisoč mož z neaterimi kruhi in ribami. Misel, ki jo je mogoče posneti iz evangeljskega besedila in ki jo večkrat med tednom prevdarjaj:

Daj nam danes naš vsakdanji kruh, telesnega in duhovnega, ki je spoznanje resnice in življenje po njenih naukih.

NEDELJSKA MOLITEV

Ljudstvo se mi smili, kajti že tri dni vztrajajo pri meni in nimajo kaj jesti. In če jih pustim lačne na njih dom, bodo na potu omagali, aleluja.

V. Naj se dviga, Gospod, moja molitev.

O. Kakor kadilo pred Tvojim obličjem.

M o l i m o. O Bog moči, ki je vse Tvoje, kar je dobrega: vsadi v naša srea ljubezen do Tvojega imena in daj nam v bogoljubnosti rast, da boš to, kar je dobrega, vzgajal in kar bo vzgojenega, z gorečo dobrotljivostjo varoval. Po Gospodu našem Jezusu Kristusu, Tvojem Sinu, ki s Teboj živi in kraljuje v edinosti Svetega Duha, Bog na vseh vekov veke. Amen.

Cerkvena kronika

Zakrament svetega zakona sta sklenila Frančiška Mrevlje in Nikolaj Gugnaz pred pričama Vincencijem Vrtovec in Milkom Gregorič. Bilo srečno!

Zakrament svetega zakona sta sklenila Karolina Pelicon in Albin Antoni, pred pričama Zofijo Sulič in Ivanom Kacin. Želimo jima vse najboljše.

Zakrament svetega krsta je prejel Alojzij Albert Mihelj, kateremu sta botrovala Marija Kodrič-Mihelj in Karl Kerševan. Vse dobro!

Zakrament svetega krsta je prejela Lidija Emilija Vehar, kateri sta botrovala Rozalija Klavžar-Leskovec in Alojzij Leskovec, in kateri želimo vso srečo.

Janez Filipič, mestni župnik v Krškem ob Savi

Vez edinosti ljubezni in miru med kristjani

(Nadaljevanje)

Kakor svojčas na zemlji, je tudi danes še Jezus v zakramentu svetega Rešnjega Telesa ljubljen, kakor ni bil ljubljen še nihče pred njim in ne bo za njim!

Pa tudi sovražen in zaničevan je isti Jezus Kristus v zakramentu svetega Rešnjega Telesa, in spet sovražen in zaničevan, kakor ni bil še noben človek pred njim in ne bo za njim. Koliko je širom sveta nevrednih obhajil, koliko bogoskrunstev, koliko preklinjevanja svetega Zakramenta! In vendar ostaja ljubeči Bog med nami, bi rekel blizu in pri rokah, vedno nam na razpolago, ne samo svojim prijateljem, ampak celo svojim sovražnikom, zaničevalcem in skrunilcem, katerim vsem hoče biti dobrotnik, svetovavec, zdravnik, tolažnik, spremljevalec in, če mogoče, odpuščevalec.

III.

Pa ne le vzornik, marveč celo zapovedovavec medsebojne ljubezni krščanskih ljudi in njihove ljubezni do vseh drugih, je oni, ki ga hrani najsvetejši Zakrament!

Evangelist Matej pripoveduje, kako je nekoč samim svojim sovražnikom, farizejem in saducejem, na njihovo zvito vprašanje ljubeznjivo odgovoril:

“Ljubi Gospoda svojega Boga, z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem! To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej enaka: Ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe! Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki”. In je nadalje na prelepi priliki o usmiljene Samarijanu nazorno razložil, da je treba ljubiti prav vse ljudi celo svoje sovražnike, dobro storiti celo njim, ki nas preganjajo, moliti za tiste, ki nas obrekujejo, zakaj, če bi ljubili samo tiste, ki imajo nas radi, če bi dobro storili samo tistim, od katerih smo kaj dobrega prejeli, kaj bi bilo to posebnega, ali ne delajo tako celo neverniki?

Da, v zakramentu svetega Rešnjega Telesa je navzoč naš najboljši vzornik, svetovalec, pa tudi strogi zapovednik in zakonodajalec medsebojne krščanske ljubezni, pa tudi do nekrščanskih in celo protikršćanskih ljudi! Zato tudi nam more češčenje tega Zakramenta prav izredno pripomoči do medsebojne ljubezni krščanskega sveta, pa tudi do splošnega bratstva svega človeštva!

V prvih krščanskih časih so imeli navado, da je zaklical dijakon vernikom, ki so se bližali svetemu obhajilu, in sveto obhajilo so prejeli kakor znano redno vsi kristjani vsakokrat, kadar so bili pri sveti maši, da je zaklical dijakon obhajancem:

“Glejte, da nima kdo kaj zoper svojega bližnjega v svojem srcu!”

Danes te navade več ne poznamo. Vendar nam zakrament svetega Rešnjega Telesa že sam po sebi glasno kliče, da moramo živeti kristjani v medsebojni ljubezni in v medsebojnem

miru, saj je zakrament svetega Rešnjega Telesa celo postavljen v znamenje medsebojne edinosti in ljubezni, in vse njegovo bistvo kaže na ljubezen in edinost, kakor zakrament svetega Rešnjega Telesa tudi razlagajo cerkveni očetje.

IV.

Znamenje medsebojne edinosti in ljubezni!

Podobi svetega Rešnjega Telesa sta kruh in vino.

Kakor pa je pripravljen kruh iz mnogih pšeničnih zrn in je vino iztisnjeno iz mnogih grozdnih jagod, tako naj se po zavživanju tega zakramenta združujemo kristjani v eno samo enoto.

Zaradi tega so molili prvi kristjani pri sveti maši:

“Kakor je bil ta razlomljeni kruh razsejan po hribih in je postal skupaj znešen ena celota, tako naj bi bila, Gospod, združena Tvoja Cerkve iz vseh delov sveta v eno Tvoje kraljestvo!”

Podobno svari sveti škof Ignacij svoje vernike, naj se varujejo vsakih razprtij in vsega strankarstva in vsake razdvojenosti, in jim razlaga, kako jih mora ravno zakrament presvetega Rešnjega Telesa navduševati, jim pomagati in jih pripeljati do medsebojne ljubezni, miru in edinosti:

“Z vso vnemo se udeležujte presvete Evharistije, zakaj dano nam je le eno meso Jezusa Kristusa in dan nam je le en kelih z njegovo krvjo v dosego edinosti!”

V boljše razumevanje tega Ignacijevskega citata je treba omeniti, da so obhajali v njegovem času vsi kristjani enega kraja, enega mesta, če je bilo le mogoče, eno samo skupno božjo službo, na katero so se sešli iz celega mesta, eno samo skupno sveto mašo, pri kateri so vsi prejeli sveto obhajilo od enega kruha in pili posvečeno vino iz istega keliha. Ta ena Evharistija naj bi jih živo spominjala, da vedno ostanejo v vsem edini in med seboj prijatelji.

Podobno opominja svoje vernike, leta 107. po Kristusu umrli slavni krščanski škof in mučenec, sveti Ignacij, naj se varujejo vsake razdvojenosti in vsakih razprtij in jim priporoča zakrament svetega Rešnjega Telesa kot sredstvo edinosti:

“Z vso vnemo se udeležujte presvete Evharistije, zakaj, dano nam je le eno meso Jezusa Kristusa in dan nam je le en kelih z njegovo krvjo v dosego edinosti.” To pomeni: kakor imamo vsi le eno Evharistijo, da jo uživamo, tako moramo vsled uživanja tega Zakramenta postati in ostati vsi eno.

V poznejših stoletjih so cerkveni očetje to misel vedno jasneje razlagali in jo vedno nazorneje stavili svojim vernikom pred oči.

Sveti Janez Zlatoust na primer takole piše o presveti Evharistiji, ki naj bo vez edinosti, ljubezni in miru med kristjani:

“Kakor obstoji iz mnogih zrn, pa je le en sam kruh, tako da posameznih zrn več ne raz-

ločimo, čeprav še obstojajo, samo videti ne moremo, da vsako zase še obstoja, vsled tesne spojitve, v katero so se združila, tako postanemo tudi mi v Kristusu med seboj. Ne vživaš ti od tega telesa oni pa od drugega, ampak vsi od enega in istega. Kakor pa vživamo vsi od istega telesa Gospodovega, tako moramo biti tudi prevzeti istega duha, namreč duha ljubezni, ki družijo vse. Kruh, ki ga vživamo obstoji sicer iz mnogih zrn, toda ta zrna so bila zmleta in so bila vsled vročine ognja tako tesno spojena, da jih ni mogoče več ločiti in da se nam zdijo le en kruh. Tako moramo vsled ognja ljubezni, ki ogreva naša srca, potem tega zakramenta postati ena celota med seboj”.

Lepe so tudi misli sv. Avgušтина, ki jih je govoril svojim katehumenom, ko so bili ravno krščeni:

“Ko ste bili še katehumeni, tedaj smo vas shranili v žitnico; dali ste svoja imena, ko ste se priglasili za krst, nato ste bili potom posta in eksorcizmov zmleti, potem ste prišli k vodi in smo vas oškropili in s tem ste postali eno, kakor postane kruh eno zmešan z vodo; ko je prišla še k temu toplota sv. Duha, ste bili spečeni in tako ste postali telo Gospodovo. To se je torej z vami že zgodilo. Vidite torej, da je iz vsega postala ena celota, podobno morate tudi vi vsi biti eno s tem, da se ljubite med seboj, da priznavate vsi eno vero, gojite eno upanje in živite v medsebojnem soglasju. Kolikokrat prejmejo krivoverci ta zakrament, ga prejmejo v pričevanje zoper same sebe, ker iščejo razkola, medtem, ko ta kruh oznanja skupnost. Prav isto je tudi z vinom: Iste jagode so bile na mnogih mladikah in sedaj so ena pijača, združene v sladkosti keliha, potem, ko so bile stisnjene v stiskalnici. Podobno je z vami: Prišli ste v kelih Gospodov in ste tako na altarcu v kelihu, združeni ste torej z nami, zakaj v skupnosti jemo, v skupnosti pijemo, v skupnosti živimo”.

Po zakramentu presvetega Rešnjega Telesa se pa ne vstvarja samo edinost in soglasje med posameznimi ljudmi, ampak tudi celi narodi imajo v tem zakramentu središče, ki jih družijo.

V tem smislu imamo že v najstarejši izven-svetopisemski krščanski knjigi “Nauk Gospodov po dvanajstih apostolih” zapisano znano prošnjo:

“Kakor je ta razlomljeni kruh bil razkropljen po gričih in skupaj spravljen postal eno, tako naj bo tvoja cerkev (vsi narodi in rodovi) od kraja zemlje v tvoje kraljestvo pripeljana”.

In sv. Ciprijan piše:

“Če imenuje Gospod svoje telo kruh, ki je sestavljen iz mnogih zrn, hoče s tem označiti naše ljudstvo... in če imenuje svojo kri vino, ki je stisnjeno iz mnogih jagod, zopet označuje s tem našo krščansko skupnost, ki je, če tudi sestoječa iz mnogih narodov, vendarle združena v eno celoto.”

(Konec prihodnjič)

Slovinci v Zagrebu

Naš list želi postati in že postaja glasilo slovenskih izseljencev celega sveta. Po vseh deželah, koder smo razkropljeni, so ga ljubeznjivo sprejeli in se nanj tudi naročili. Razumljivo, da ga bomo s skupnimi močmi še znatno izboljšali in izpopolnili.

Zelo želimo prinašati še več poročil iz vseh dežel, koder živijo izseljeni naši ljudje, pa tudi iz domovine. Saj hoče biti naš list ravno vez med domovino in njenimi izseljenci, razkropljenimi dobesedno po vsem svetu. Želimo pa predvsem daljših in temeljitih člankov, iz katerih bomo mogli nepristransko in zanesljivo spoznati kulturne in gospodarske položaje naših izseljencev, njihovo žalost in veselje, njihove načrte, upe in uspehe. — Vljudno prosimo, naj nas posebno ne pozabijo na katere smo se že obrnili in jih povabili na sodelovanje. Posebno težko pričakujemo obširnejših in temeljitih podatkov o naših v Egiptu, Braziliji in Južni Srbiji, ki so nam bili deloma že obljubljeni.

Ur.

Tesno nam je postalo doma. Majhna je hišica, majhna je peč, pa tudi skleda je premajhna, da bi mogla nasiti vsa usta. Morali smo reči "z Bogom oče, z Bogom mati, z Bogom rojstna hišica". Tja čez Sotlo, kjer si je na robu Zagrebske Gore postlalo zagrebsko mesto, kjer so zrasle velike palače in tvornice, da dajo življenjsko možnost 200.000 glavi množici zemljanov!

Kdo bi preštel vse one hčere in sinove našega naroda, ki jih je življenje zaneslo v šumno zagrebsko mesto. Če bi bilo slovensko vse, kar je slovenskega izvora, če bi h našim štel vse tiste, katerim je v dedu ali babici tekla slovenska kri, potem bi rekli, da je Zagreb slovensko mesto — toda kaj nam hasni fantaziranje, ko v resnici po Zagrebu naše besede le malo čuješ.

Morda je res čez 20.000 tistih, katerim je še zibelka tekla tam nekje v Sloveniji, a njihovi otroci ne vedo že nič več o lepoti naše zemlje in o bogastvu naše pesmi in sočnosti naše besede — in če jih nemila usoda vrže nazaj domov — v breme občini — jim vsi pravijo "Hrvatje". Pravih, zavednih Slovencev bi mogli v Zagrebu naštetih težko 10.000. Toliko nas torej je in taki smo zagrebški Slovenci.

Ena je v mestu ulica, ki nosi slovensko ime, "Slovenska ulica", a nobene menda ni, v kateri ne bi bilo Slovencev. V mogočnih palačah so in v skromnih bivališčih: v prvih bolj za strežnike, v drugih tudi za gospodarje.

Ne rečem, da v Zagrebu ni bogatih Slovencev. Pa jih je malo! V velikih palačah ne vprašuj po naših ljudeh, v prvem in drugem nadstropju, tam koder je nabito opozorilo: prosjačenje prepovedano. Slovence najdeš doli nekje v podzemlju ali pa gori kje na podstrešju. Slovenka je natakara, kuharica, postrežnica, prodajalka, Slovenec je krojač, čevljar, mizar, trgovec, železničar in uradnik. Tudi delavci so bili nekoč — a sedaj stoje dimniki mrtvi, stroji so zastali, oni pa ki so jim stroji merili in rezali kruh, gladni čakajo, kje se bo dobilo za-

služka za dan, dva. Le malo podjetij je še v obratu, le z raznimi javnimi deli skušajo omiliti veliko brezposelnost.

Taki so življenjski pogoji naših ljudi v Zagrebu, ki le deloma žive neodvisno življenje — večina pa je od danes na jutri.

Glavni slovenski stan v Zagrebu so služkinje, postrežnice in natakaraice, ki jih je gotovo do 4000. Če stopiš v mlekarno — v vsaki ulici najdeš gotovo dve — se kar ne boš prevaril, če si po slovensko naročiš čašo mleka. Natakaraica v gostilni je po precejšnji verjetnosti slovenske matere hči.

Tako se sliši iz tega pripovedovanja, in tako tudi je, kakor pravi nekje prerok stare zaveze: deset žensk na enega moškega! Veliko večino našega življa tvorijo ženske — gotovo tri četrtine vseh zagrebških Slovencev.

Čisto slovenskih družin je malo, večinoma: žena Slovenka in mož Hrvat.

Pa bi zanimalo še to, kako nam je narodno življenje.

V ospredju slovenskega narodnega življenja v Zagrebu stoji cerkve svetega Roka.

Na malem gričku, nad zagrebškim mestom, gotovo na najlepši mestni točki stoji mala, skromna cerkve, kakor gori nekje v domovini, brez vse lepote in bogastva, saj niti zvonika nima, in zvonček en sam, droben zvonček, a vendar ga po celem mestu čujemo Slovenci, eno uro daleč na vzhod, eno na zapad, eno uro na jug, na sever pa tudi pol ure. Tam se zberemo, tam si naše stare prelepe slovenske pesmi zapojemo in slovensko besedo božjo slišimo iz ust našega lastnega gospoda Hladnika Janeza, ki so ga poslali sem ljubljanski škof. Pa še to in ono si povemo, kaj je bilo in kaj še bo. Imamo za Slovence dvakrat mašo, prvo zjutraj ob 1/4 na 6 a drugo ob 10 h in še popoldne krščanski nauk in petja, da je veselje.

Pa še nekatere druge stvari imamo.

Takole za veliko parado se vzamemo kar vsi skupaj pod firmo "Slovenskega prosvetnega

društva" sicer pa imamo katoliško "Slomškovo prosvetno društvo" in napredno "Čitalnico".

Slomškovo prosvetno društvo je priredilo celo vrsto raznih predstav, posebno pa se je njen igralski oder postavil z uprizoritvijo "Slehernika", verske igre o človekovi sodbi pred Bogom, ki je bila igrana ob priliki misijona, ki smo ga Slovenci imeli v cerkvi sv. Katarine. Celo "Rokovnjačev" se je "Slomšek" podstopil in jih je zaigral pred širšim občinstvom za vso javnost v "Malem gledališču".

"Čitalnica" se bolj omejuje na tedenska predavanja. Priredila je že tudi več veselje.

Za naša dekleta je osrednja točka Slovenska dekliška Marijina družba, ki tudi večkrat vrže kako igro, pred vsem pa skrbi, da si morejo dekleta v izprijenem mestu poiskati poštenega prijateljstva.

"Naš Dom" je socialna ustanova, kjer imajo brezposelna dekleta v prehodnem času ceno stanovanje, ko si morajo iskati službo. Za službe je pa težko. Po cele mesece mora marsikatera čakati, da se kaj najde, kaj prav skromnega morda, pa še za to mora biti hvležna. 300 Din, malokatera im aveč, marsikatera manj — nekatera dela celo samo za skorjico suhega kruha. Taki so časi. Težko je pred vsem za to, ker služkinje niso prav nič zaščitene, in si kar nič ne morejo pomagati.

"Naš Dom" ima tudi posredovalnico za službe, in je že marsikateremu dekletu preskrbel službo. Tam dobe dekleta tudi potrebne pravne nasvete.

Tako se gibljemo Slovenci. Marsikaj imamo, a še več bo treba napraviti. Pred vsem pa moramo misliti na to, kako bi se spravili pod lastno streho, za kar so zgrabili sedaj naši zagrebški akademiki, organizirani v "Danici". Upamo da bomo z sodelovanjem vseh naših sil počasi že prišli do kakega uspeha. Dobro volje nam ne manjka — le denarja, tega nimamo. Če ga imate tam pri vas kaj preveč, kar pošljite nam ga! Prav zares!

Najboljše fotografije v Buenos Airesu
ob navadnih cenah

OPTICA FOTO E. FERRO

LAVALLE 1242 — U. T. 35 - 5800

Vse foto potrebščine
20 o/o popusta na opiko

FRANC KLAJNŠEK, zidarski majster

Calle MARCO SASTRE 4351,

esq. Sanabria, Villa Devoto

BUENOS AIRES

U. T. 50-0277

**SELITVE V MESTU IN NA DEŽELO
ZA ZMERNE CENE**

PREVOZNO PODJETJE

RAFAEL TURK

OSORIO 5085 esq. WARNES 2200

U. T. 59-2505 in 59-3667

V dar dobite

na vsakih 6 slik, ki stanejo od 3—6 \$,
lepo sliko v barvah

Atelje **MARKO RADALJ**

F. Quiroga 1275

DOCK SUD

ZUBOZDRAVNICA

Dra. Samoilović de Falicov

in **FELIKS FALICOV**

Sprejemata od 10 do 12 in od 15—20 ure

DONATO ALVAREZ 2181

U. T. 59 - 1723

Trelles 2538

Klavnica — Prekajevalnica — Tovarna
klobas — Zaloga masti

TICHY JOSE

Trellier 2251-53. U. T. 68 Mataderos 429

Tovarna:

Prodajalna:

Calle 25 de Mayo 758. U. T. 31 Retiro 4823

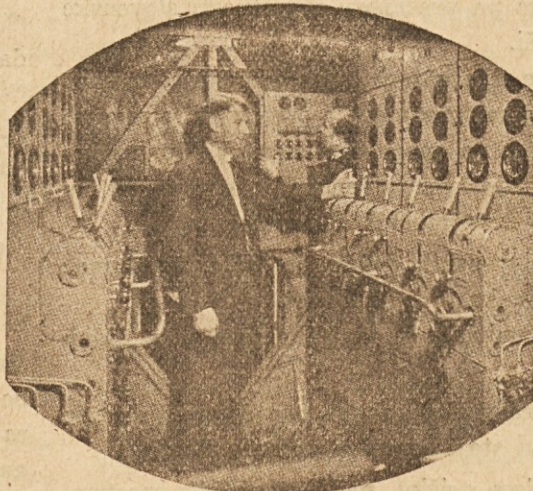
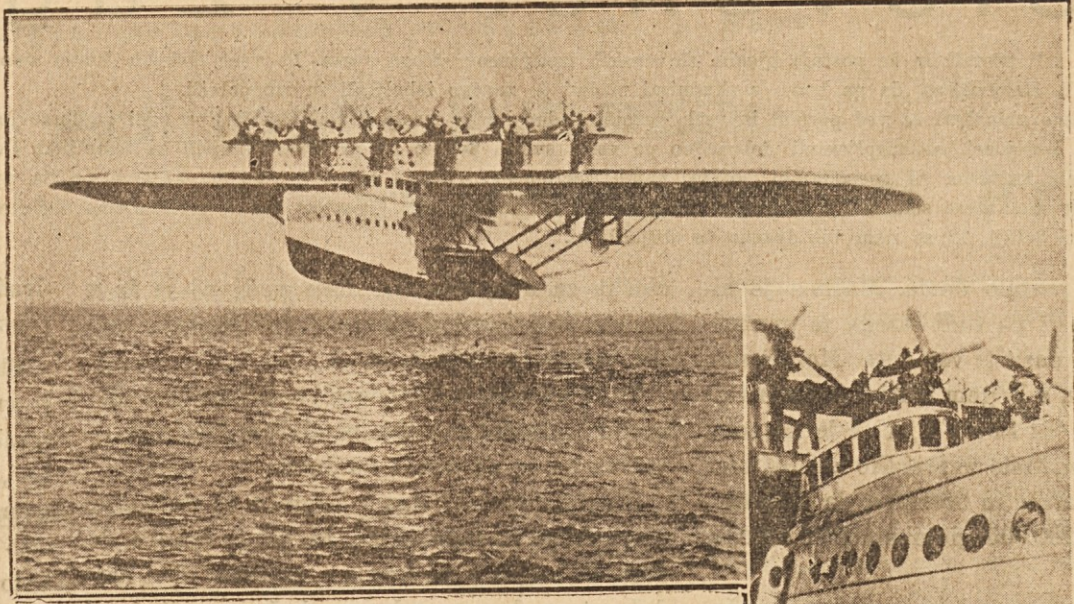
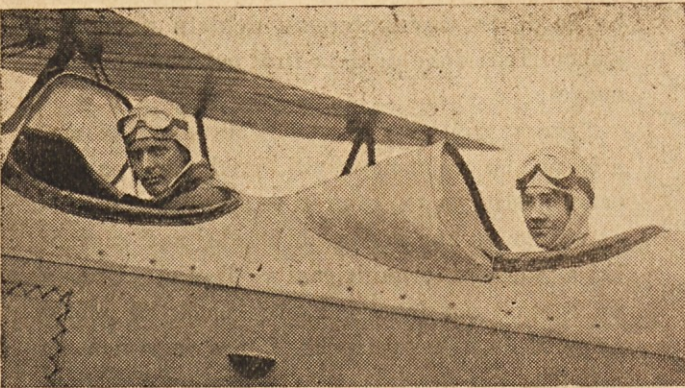
Podružnice:

Avda. Leandro N. Alem 822

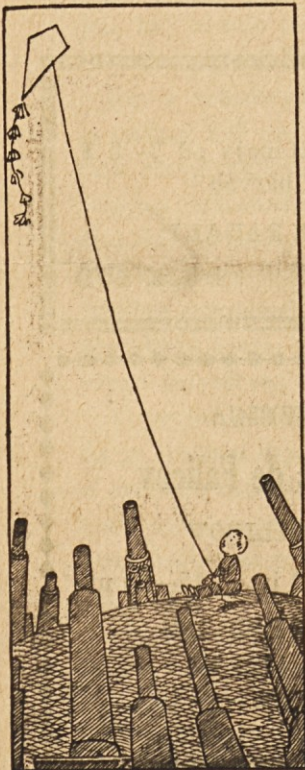
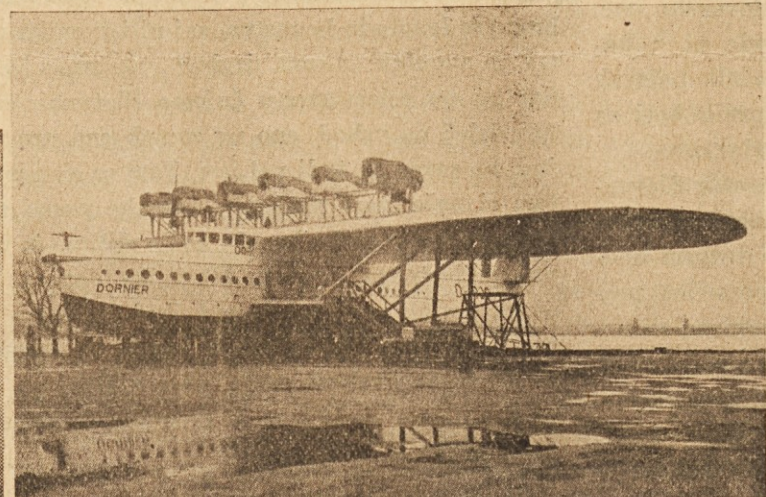
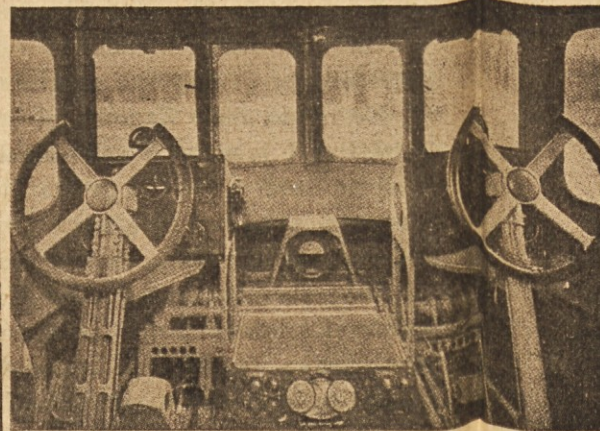
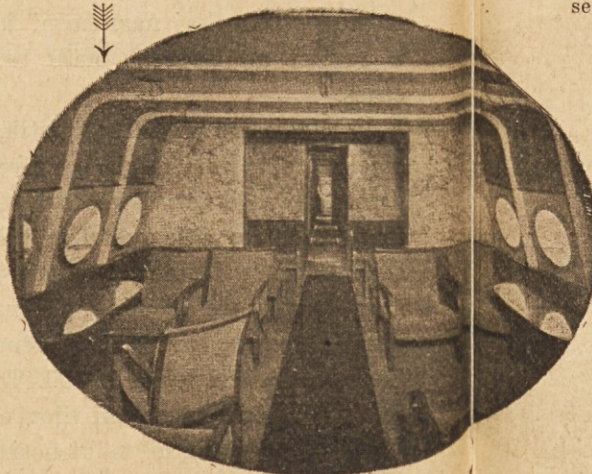
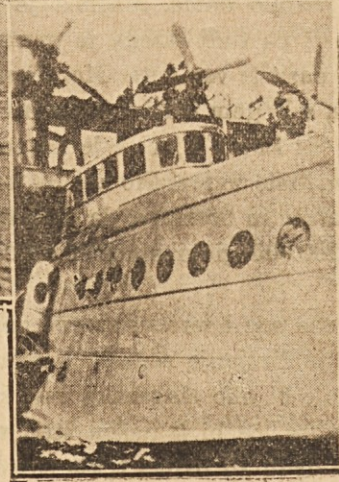
Cabildo 1386 (Belgrano) U. T. 73 - 3570

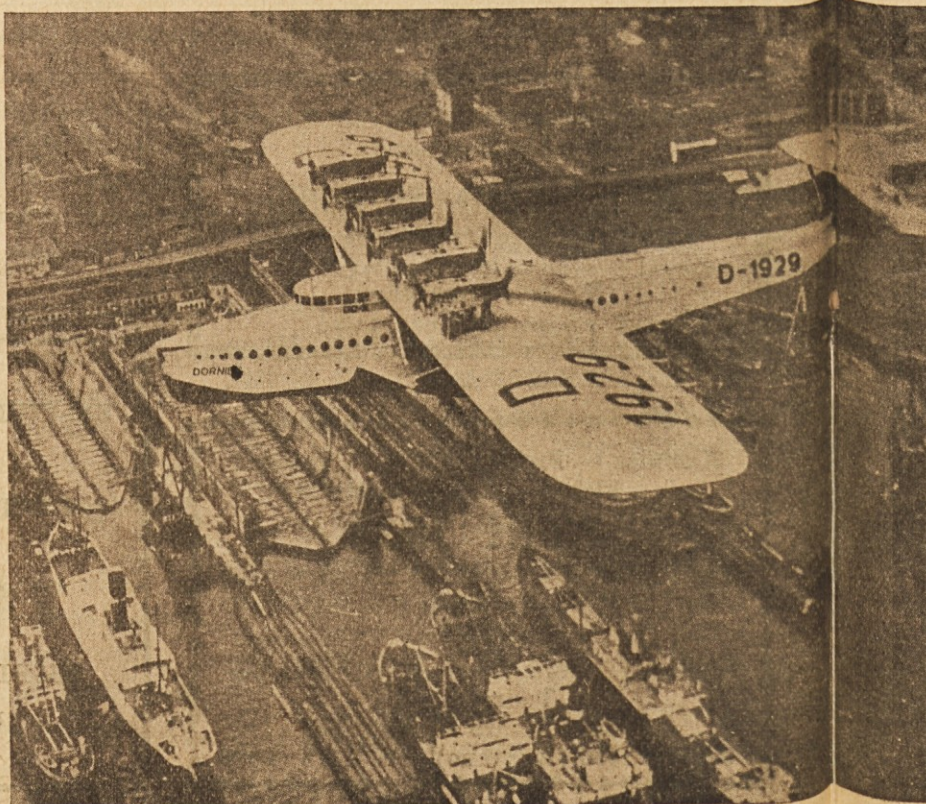
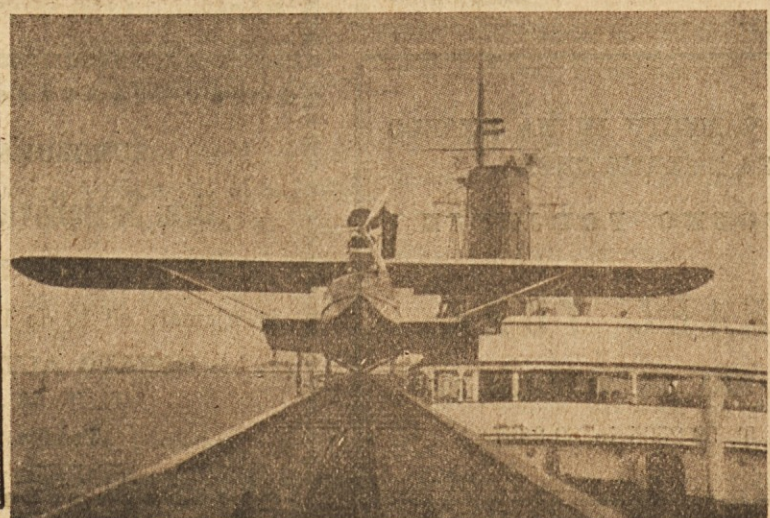
Polkovnik Lindberg, desno njegova karikatura, spodaj Lindberg z ženo v lahkem športnem aeroplanu. — Pravijo, da bodo taki mali aeroplani že v nekaterih letih nekaj tako vsakdanjega ko danes avtomobili, in tudi nič dražji.

Véliki zrakoplov Do X: desno zgoraj trup s potniškimi prostori, desno notranjost velikega salona za sedemdeset potnikov, levo strojni oddelok, spodaj poveljniška kabina.

Naj nihče ne misli, da se je človeštvo zaradi nekaterih velikih iznajdb zadnjega časa Bog ve kaj izpametovalo. Ti silni zrakoplovi in aeroplani, katerim se po pravici čudimo, bodo morda že v kratkem času nosili tisočerin nedolžnih v plinskih bombah gotovo in strahotno smrt. Ni ga sredstva, ki bi moglo preprečiti vhod za pokončanje celih velikih mest dovolj številnega zračnega brodogoja v katerokoli deželo. Vse države brez izjeme izdajajo ogromna sredstva za čim močnejše zračno vojno brodogoja. Posebno se Francozi boje tehnično tako izvežbanih Nemcev, ki lahko uničijo Paris, kadarkoli se jim zadi. Iz njihovega strahu in obrambe svoje meje se Nemci norčujejo, kakor kaže karikatura desno, spodaj.

Zrakoplovstvo

Dasiravno bi pravzaprav vsemu lahko rekli zrakoplov, kar plove po zraku, vendar razlikujemo navadno zrakoplove v ožjem smislu, dirigible, kakor pravijo Španci ali Luft-Schiff, zračna ladja, kakor jim pravijo Nemci, in aeroplane, kar je pravzaprav samo druga, grška beseda za isti pomen, zrakoplov.

Ljudske sanje in želje, da bi se mogli kakor ptice dvigniti v zračne višave, so stare, prastare. Vendar je bil ta stari sele pred razmeroma kratkim časom uresničen.

Poleg francoskih bratov Jožefa in Stefana Montgolfier moremo imenovati očeta modernega zrakoplovstva zlasti nemškega grofa Zeppelina, po katerem se tudi imenuje orjaški zrakoplov, ki se ravno te dni prvokrat vozi iz nemškega mesteca Friedrichshafen v Buenos Aires.

Kakor svojčas baron Ivan Vajkard Walvasor z zgodovino kranjske dežele, je tudi grof Zeppelin zapravil s svojimi dragimi zrakoplovnimi poizkusi skoro vse svoje premoženje. Ko se mu je leta 1908 končno vnel in zgorel tudi njegov veliki zrakoplov, se je za hip zdelo, da bo moral s svojimi poizkusi sploh prenehati. Toda samo za hip. Že eno uro po tistem, ko se je grof Zeppelin po veliki nesreči vrnil v svojem mestu Friedrichshafen, je javno zborovanje sklenilo pripraviti zanj in za njegove poizkuse narodno zbirko, ki je vrgla čedno svoto šestih milijonov zlatih mark.

Današnji "Graf Zeppelin L. Z. 127" je sad te zbirke in novih poizkusov grofa Zeppelina in njegovih naslednikov.

Okrog tristo prti vsakemu pričakovanju uspehih orjaških izletov je priredil Graf Zeppelin zadnje tri leta med katerimi moramo zlasti omeniti izprehod krog in krog zemlje in onega na severni zemeljski tečaj, in prinesel nemškemu ljudstvu velik več simpatij in priznanja, kakor bi si ga mogli kupiti za čedno svotico šestih milijonov zlatih mark, ki jih je bil svojčas nemški narod daroval ubožanemu grofu.

Samo ob sebi umevno je zadnjih dvajset let gradnja zrakoplovov zelo napredovala in se vsestransko izpopolnila. Če so imeli motorji ponesrečenega Zeppelinovega zrakoplova komaj trideset konjskih sil, jih ima naš moderni Zeppelin 2.650, dva tisoč šest sto petdeset! Če je bil Friedrichshafen, tam ob švicarski meji ležeče skromno mestece, še pred kratkim popolnoma neznan velikemu svetu, je postal danes svetovno znan, če je šel leta 1894 vsega skupaj komaj 3.400 prebivalcev, je danes samo po Friedrichshafenskih delavnicah za Zeppeline zaposlenih osem tisoč delavcev. Vedeti je namreč treba, da v Friedrichshafenu že tri in trideset let neprestano grade zrakoplove in da ravno ta čas končujejo ogromni "Zeppelin L. Z. 129", ki bo torej po številu sto dvajset deveti in še veliko večji in veliko modernejši, kakor zračni orjak, ki nas bo obiskal te dni in ravno nekako ta čas brnel nad nami, ko bo šel naš list na pošto.

Prvi zrakoplovni izvedenec sveta smatrajo, da je danes bivši časnikar, pet in šestdesetletni doktor Hugo Eckener, ki bo od Rio de Janeiro do Buenos Airesa tudi osebno vodil orjaški zrakoplov, dočim mu poveljuje iz Friedrichshafena do Rio de Janeiro Eckenerjev namestnik kapitan Lehmann.

Za glavnega aeroplanskega junaka in strokovnjaka smatrajo danes nasprotno šele dva in tridesetletnega severameriškega polkovnika Lindbergha, ki je leta 1927 po dolgotrajnih, skrbnih, vendar tajnih pripravah v nepopisno začudenje vsega sveta v enem samem letu brez vmesnega pristanka preletel v svojem aeroplanu ogromno razdaljo New York—Paris, sam, brez spremljevalca, še ne pet in dvajset let star, in bil v Parizu tako navdušeno sprejet, kakor bi bilo komaj mogoče popisati.

Največji doslej zgrajeni aeroplan je bil znameniti Do X, ki je imel poleg prostorov za moštvo, udobnih mest za sedemdeset potnikov, o katerem prinašamo danes našim cenjenim čitateljem in čitateljem več slik, in ki je, kakor znano, pred kratkim žalostno končal.

Ne Zeppelini, ne aeroplani še niso na vrhuncu svojega razvoja, marveč ravno nasprotno: vsak dan slišimo o novih iznajdbah, izpopolnitvah in o novih rekordih.

Že danes je ves svet preprežen stalnih zrakoplovnih zvez, bodisi potniških, bodisi zlasti poštnih, ki se vsak dan izpopolnjujejo.

Za nas navadne zemljane so zračni leti za enkrat sicer še nekoliko dragi, vendar ne tako, kakor bi si mislil človek na prvi hip. Pomisliti je namreč treba, koliko da zmanjšajo potne stroške prenočišča in raznovrstna kosila, ki pri zračni vožnji skoro odpadejo.

Vendar je za enkrat in za nas vsekakor še važnejša zračna pošta.

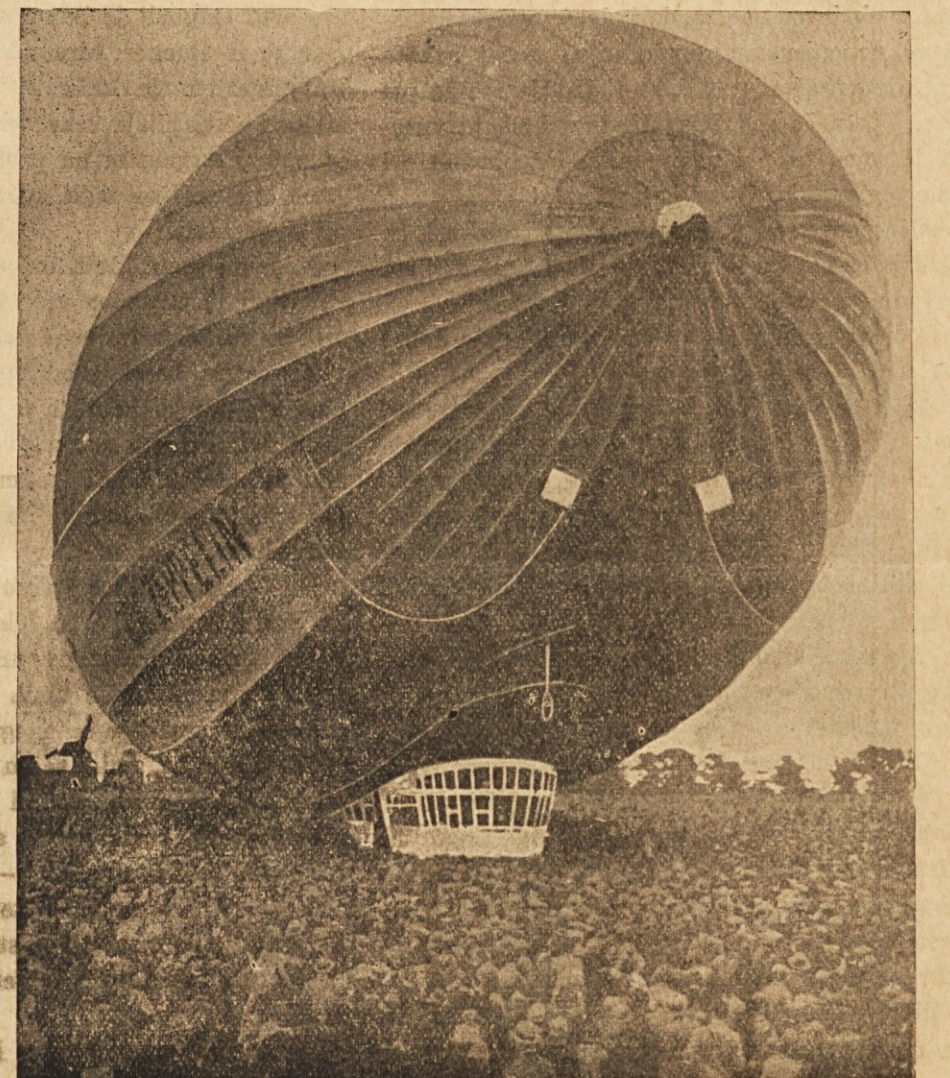
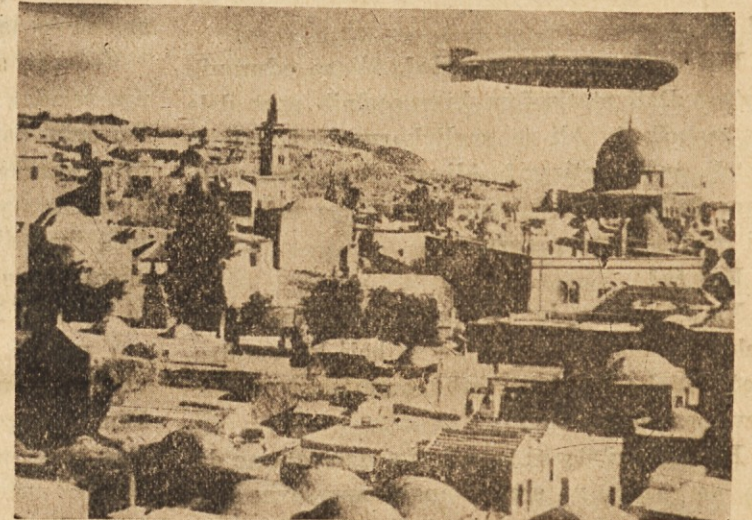
Že sedaj imamo na primer iz Buenos Airesa v Evropo dvoje rednih tedenskih aeroplanskih zvez, francosko ob sobotah in nemško ob torkih, poleg severoameriške za ameriški mednarodni, in domače argentinske za argentinski domači promet.

Dočim rabijo najhitrejši brzoparniki iz Buenos Airesa do evropske celine pri Cadizu ali Gibraltarju svojih štirinajst dni, jih je za današnje redno aeroplansko pošto zvezo dovolj petero, in sta hotela pred tedni oba znana italijanska letalca Lombardi in Massetti preleteti gromno razdaljo Rim—Buenos Aires celo v samih pičlih dveh dneh, kar se jima je tudi skoro posrečilo.

Da nič ne omenjamo to pot takoimenovanih raketnih letal, ki bodo menda v doglednem času približala še danes tako oddaljene zemeljske kontinente na skromno razdaljo nekaterih ur, ali modernih radio-postaj s pomočjo katerih se lahko že danes trenutno zgovorite s komurkoli, kjerkoli na zemeljski obli, vključeno prekooceanske ladje sredi morja.

Dr. Hugo Eckener

VII. FILM: 7

Slovensko vzgojevališče Lipa

Našli boste nepregledne množice ljudstva, štirideset, petdeset in še več tisoč. Vsake starosti in vseh slojev. Bogati in siromaki, "inteligentni" in glupi trepečejo in zadržujejo sapo v pričakovanju "velikih dogodkov".

Kaj se vendar dogaja tukaj, se mora človek nehote vprašati, ali se odloča o svobodi in sužnosti, o vstajenju in smrti vesoljnega naroda?

Naenkrat Vas bo silen vrišč prebudil iz sanj. Kot bi spustil na plano vso zverjad zoološkega vrta v palermškem parku! Do neba segajoč krik iz desetisočerihih grl! Nekateri frenetično ploskajo. Drugi drhtijo vsled razburjenja in radosti. Oči se bulijo, žile nabrekajo na vratu in na sencih. Ker ne vedo, kako bi sicer dali duška svojemu pijanemu veselju mečejo nekateri v zrak klobuke, skačejo v areno, junake dneva dvigajo na ramena in pojejo bojevite pesmi, celo narodno himno. Še isti večer pišejo vsi listi o občeudovanju vrednih možeh, pri-
našajo njihove ogromne slike, včasih čez dve strani, in podrobno poročajo o vsem njihovem javnem in zasebnem življenju. Buenosajreška mestna dekleta, pa tudi žene, poljubujejo včasih te velike slike, bodisi skrivaj, bodisi tudi javno.

Kaj se je vendar zgodilo? Ali so odpravili krizo? Dali stotisočem brezposelnih speč dela in zaslužka? Ali so vrgli korupcijo? Ali so zatrli analfabetizem? Ali so domovino rešili sovražnikov? Kakšni silni junaki so to? Junaki modrosti, srea, razuma?

Kaj še!

Veste kakšne junake buenosajreščani tako zelo slavimo? Tako neizmerno bolj ko vse druge? Junake praznih, votlih gumijastih mehurjev, nogometne žoge!

Pri njihovi slavni zmagi ni sodelovala ne duša, ne razum, ne sree, ampak samo urne pete in močne noge.

Ko včasih gledam po teh ogromnih pijanih množicah in se zavem, kaj da je vzrok njihovega nepopisnemu navdušenju, se mi nehote vsiljuje vprašanje: Ali so ti ljudje res še pri pameti? In če sedaj iz vljudnosti na to vprašanje samo na pol odgovorim: Popolnoma pri pameti po mojem prav gotovo niso!

Ali niso vse te norčije rimski cirkusi in gladijatorske igre v novi izdaji? Ali ni to čisto navadno poživljanje ljudskih množic?

O prazni gumijasti mehur, simbol naše dobe!

Gojitev fizične moči in sile!?

Prav gotovo, vsi je potrebujemo. Posebno tudi duševni delavci. Toda, kateri si hočejo hvalevredno izuriti telo, zakaj si ga nebi z ročnim delom, s kakim koristnim in vsestransko plemenitim opravilom? Z obličem v rokah, ali sekiro, ali z lestvo, ali krampom, ali lopato? Kaj je v praznem gumijastem mehuru res več vrednot, več umetnosti, več lepote, ko v vešče negovanem vrtu, lastnoročno zgrajeni hišici, lepo izdelani omari?

That is the question — to je moje vprašanje.

Naše argentinsko-slovensko vzgojevališče Lipa, postavljeno na prave, preizkušene in zdrave temelje in vse naše resnično kulturne slovenske izseljenske ustanove pa naj živijo, rastejo in procvitajo in naj veliko koristijo slovenskim izseljencem v Argentini.

Slovenci, bodimo ponosni nanje, ljubimo jih in na vse načine jih podpirajmo!

Argentinski filmi

PIŠE FRANC DALIBOR

VIII FILM

NA RAZSTAVI POKVARJENIH ŽIVIL

Staroznana delavska konzumna zadruga "El Hogar Obrero" Buenos Aires, Cangallo 2070, je priredila meseca maja t. l. velezanimivo razstavo pokvarjenih ter ponarejenih živil, ki so jih nadzorniki mestnega zdravstvenega urada zaplenili po buenosajreških trgovinah za jestvine, delikatese in po restavracijah.

Videl sem marsikoko razstavo v dolgi dobi odkar živim v Argentini. Razstavo policijskih in lovskih psov, cvetlic, celó japonskih kizantem, argentinske industrije, slikarske in kiparske umetnosti. Celo razstavo žive golazni: bolh, stenice, ščurkov i. t. d. je neki Anglež priredil pred leti v Buenos Airesu ter jih vpregel v majhne igračke, topičke in vozičke. Ali razstava pokvarjenih živil je bila nemara najzanimivejša. Iz čisto sebičnih razlogov, ker gre za — lastno kožo.

Večkrat sem pripisoval razna nerazpoloženja želodeca in glave vremenu ter prenaporne-
mu delu, danes se mi zdi, da so povzročila vse to pokvarjena jedila. Od sladkorja pa do tradicionalne yerbe, iz koje se vari narodna pijača "mate", vse gre skozi grešne roke alkimista, ki je ponarejal in ponareja, seveda sebi v korist in nam kupcem v kvar.

V velikih mestih križem Argentine se je razvilo ogromno ponarejanje življenskih potrebščin. V Argentini kjer razen kave, čaja, popra, riža in še nekoliko manj važnih živil, produciramo vse življenske namirnice v takem izobilju, da ne vemo kam z njimi, ali pa jih imamo tako pri roki kakor na primer kavo, koje svetovni emporij je San Pablo v Braziliji, kamor je iz Buenos Airesa samo 3 dni vožnje! Nerazumljivo je kako se morejo ponarejati živila kar najnižje cene, kakor sladkor, ki ga imamo v Argentini na pretek ter zanj plačujemo eno tretino tega kar plačujejo v Italiji ali Jugoslaviji!

Nedavno smo čitali, da so v sosednji Braziliji vrgli 12 milijonov vreč kave v morje, z namenom da obdržijo cene na zaželjeni višini, tu v Argentini, en skok od Brazilije, pa kavo ponarejajo ter jo barvajo s kemičnimi barvili, škodljivimi ljudskemu zdravju! Stvar bi zaslužila psihološko študijo o modernem svetu, ali je še pr iapmeti, kar pa ne spada v ozki okvir teh filmov.

Da bi nas golikor toliko ne ščitila državni in mestni kemični urad bilo bi se bati da polovica buenosajreščanov umrje vsled ponarejenih in pokvarjenih živil. Ostremu opazovalcu buenosajreškega uličnega vrveža se ne bo izmuznila slika, kako se tu pa tam posebno v dopoldanskih urah, ustavi pred kakšnim almacenom ali restavracijo avtomobil, iz katerega stopita dva gospoda, — zdravstvena nadzornika. Vrneta se za kake 1/4—1/2 ure; naročaj jima je poln zavitkov, steklenic i. t. d. Vze-la sta vzorce, da jih peljeta na zdravstveni urad.

Ugotovitvi pokvarjenih živil sledi seveda

zaplenitev, ter včasih prav občutna globa do 200 pesov.

Kar je posebno hvalevredno, je ljudski glas, da so ti zdravstveni nadzorniki nepodkupljivi, torej vendarle malo drugače, kakor v Severni Ameriki.

Vzemimo eno izmed najvažnejših, posebno v Argentini važnih, hranil, jedilno olje.

Razstavljena je lata, ki bi ji človek dejal, da je neoporečen izdelek. Besedilo je dovršeno italijansko, naznačen je izvoznik v Italiji ter uvoznik v Buenos Airesu, velik, starodaven, znan almacen por mayor, ter z debelimi črkami tiskano "Aceite puro de oliva."

Konzument bi rekel, tukaj so dani vsi pogoji za dobro in pristno blago. Lata nosi celo besedilo, ki prosi konzumenta naj jo po uporabi uniči, da se tako izbegne ponarejevanju, in vendar se je izkazalo pri kemični analizi, da je bila vsebina — aceite de maní.

Človek se čudi odkod toliko olja, ki ni — olje! Ne bom rekel, da so vsa ta olja, repno, bombažovo, solnčaričino vedno kvarna zdravju. Ali, ta olja prodajajo kot maslinova in v tem je prevara. Olje izprešano iz raznih vrst lesa, pa more vsekakor biti tudi zdravju škodljivo.

Tej skupini se pridružujejo: nagnito maslo, že kisasti paradižnikov ekstrakt in razne masti in margarine pomešane s kredom, da imajo večjo težo.

Zanimivo je, kaj doživlja v rokah prekupčevalcev zmleta paprika, ki jo Argentinci uporabljajo pri vsaki tretji jedi. Ker prihaja večinoma iz inozemstva je precej draga: kila dva do tri pese. Da je težja ji primešavajo zmlete žgane opeke.

Važno vlogo pri ponarejevanju živil igra — aserrin, žaganica, žaganje. Z njo popravljajo mlevske izdelke: krompirjevo, grašjo in fižolovo moko za juhe. Žaganica je še hvala Bogu, ena izmed najmanj škodljivih primesi.

Kdo bi si mislil, da je ponarejena kava express, ki jo tako radi srkamo, kadar se s prijateljem sestanemo v kavarni? Primešajo ji poreijo mila, zvanega "jabón de palo", da se dobro peni, kar tako prijetno de našemu očesu.

Praviti, kaj da je "yerba mate" bi značilo vodo v morje nositi, saj jo vsak pozna, kdor je bil le par mesecev v Argentini. Narodna pijača je kot v Rusiji čaj. Primešavajo ji sesekano deteljo. Seveda je detelja desetkrat cenejša ko yerba.

(Nadaljevanje)

Fotografija "LA MODERNA"

Edina in najbolj poznana fotografija v slovenski koloniji.

NOVOPOROČENCI! Najboljši in najtrajnejši spomin je lepa in dobro izdelana povečana slika, ki Vam jo napravi fotografija "LA MODERNA". Posebne cene z velikim popustom z ozirom na številno slovensko klijentelo.

Poštne slike od \$ 5.— dalje ducat. Obiščete nas lahko vsak dan do devetih zvečer, tudi ob sobotah. — Ne pozabiti:

Fotografija "LA MODERNA"

S. Saslavsky

Av. SAN MARTIN 2579

Bs. Aires

Telefon: 59 - 0522

PIERRE L'ERMITE:

DEKLICA Z ODPRTIMI OČMI

Nadzornica jo potisne v kabinet. Teti Ceciliji se hoče skoro blesti... Slede tri izredno mučne minute.

Nekdo potrka na vrata. Dva nadzornika vodita Rolando... Rolanda je bleda kakor mrlič, postala je mahoma divja, praskala bi in grizla... Njene modre oči se svetijo kot jeklo.

"Stvar je v redu..." reče eden nadzornikov ženski. — "Pomota... Pustite!"

Nato se obrne k teti Ceciliji:

"Lahko greste. Toda kar se vam je tu dogodilo, se vam lahko zgodi v vsaki trgovini, če boste drugod tako brskali, kakor tu."

"Gospod... v Noirmoutieru..."

"Tukaj smo v Parizu, ne v Noirmoutieru... Pa brez zamere, gospa..."

Oba moža sta odšla; nadzornica je ostala... Njen obraz je postal spet brezbrizen; človek bi mislil, da je nastavljenka pri kaki carinarnici.

"Želite morda kozarček žganja, da se okrepčate?"

"Ne... ničesar nočem... le odtod!... in nikdar več sém!"

Teta Cecilija dvigne roke proti stropu:

"Da je kaj takega mogoče!"

"Gospa, tu je vse mogoče... celo to, da stoji človek pred pošteno žensko, o kateri je bil uverjen, da je taticea. Za svojo osebo — ne tajim vam — obžalujem, da je nadzornik ustavil preiskavo tako hitro... Naposled — ničesar nisem še ugotovila... Mogoče ste tako prefrigani!... Vsekakor pazite, da nam ne pridete še enkrat pod roke!"

Ko sta stali Rolanda in njena teta zopet na ulici, sta se objeli.

"Uboga moja tetka!"

"Rolandica moja!"

"Ko bi nama bil kdo rekel!..."

Takoj se je zbrala okrog njiju radovedna množica, ki se je ob tem nežnem prizoru zabavala. Pristopil je stražnik:

"Dalje!... je vzkliknil z istim glasom kakor malo prej nadzornik, ko je rekel proti teti Ceciliji: "Pojdite za menoj!"

XXXII. poglavje.

Zvečer sta se po novem razburjenju teta Cecilija in Rolanda komaj nekoliko okrepili. Sedeli sta v jedilnici v istem kotu in pri isti mizi kakor prejšnjega dne.

Ves popoldne sta ostali v hotelu.

"Kaj bova neki še doživeli?" je brez nehanja ponavljala teta Cecilija.

"Verujte mi," je odgovarjala Rolanda, "da so to opomini božje previdnosti. Toliko nesreč zapored, kakor sva jih doživeli te dni, to je nekaj nenavadnega. To nekaj pomeni..."

"Kaj neki?"

"Da Pariz ni za naju in da morava čim prej pobegniti odtod!... Tetka, verujte mi!... Ne nasprotujte božji volji!... Sicer bova doživeli desetero egipčanskih nadlog."

"Hvala lepa!"

Moram vam razodeti, kar mislim... evo, kar naravnost: zdi se mi, da naju tepe Bog, zdaj nama odšteje eno na desno, zdaj eno na levo lice. In teh zaušnic ne bo konec prej, dokler ne bova sedeli v vlaku na poti proti domu.

"Tebi se pa zelo mudi nazaj!..."

"Tetka, preudariva do kraja: upam, da ste pokopali za vselej svojo misel, da bi se poročila z Rogerjem Maude!..."

Tetka se je obotavljala. Gledala je daljavo in drobila med prsti mrvico kruha. Odgovor ni bil lahak.

"Ali se ti ne zdi, Rolanda, da je nekoliko krivice na tem polomu? Kaj moreš prav za prav očitati temu ubogemu mladeniču...? On je storil pač, kar je bilo v njegovih močeh... Službo ima, pobožen je, član družbe gospoda voditelja... Torej goreč, priden..."

"Ničesar mu nimam očitati; toda ni dovolj, da bi bilo treba koga vzeti za moža, če mu nimaš kaj očitati. Premisliti je treba, da vzameš poleg moža tudi njegovo družino, njegovo okolico in navade te okolice. Povejte odkrito: ali si morete misliti, da bi živela jaz v ulici Charles-Nodier? v tisti neznosni družini? v tisti mrzličnosti? v tistem stanovanju? pod nadzorstvom in neprestano kritiko tistih treh žensk? v neprestani napetosti med svojim možem in družino? Jaz, ki sem vajena, da me ljudje radi vidijo, ki sem vajena svojega vrtiča, ki ljubim svoje cvetlice in vso neskončnost prirode!... Ne, tetka; ponavljam vam: jaz imam odprte oči... na široko odprte... kakor da čitam iz odprte knjige, vem, da mojim staršem, da Bogu ne bi bil prav ta korak... Hočem zoreti tam, kjer so zoreli moji dedje... kjer živijo tisti, ki jih ljubim."

"Torej: Filbert..."

"Zakaj pa ne..."

...?

"Ubogi Filbert, kako mu mora biti zdaj hudo!"

"Hudo?... Rajši bi mislila, da je danes prav vesel in čez ušesa zaljubljen v kako čedno tvojo prijateljico iz Noirmoutiera!"

"Teta!... Zabeležite si to krivično in drzno obsodbo za prihodnjo spoved."

"Ali se ti zdi drzna? O ti putka mala! Ko bi ti vedela, kakšni so možki... eno izgubi... jih deset dobi!..."

"Tetka, ne smete čakati, da se vrneva domov, ampak kar jutri boste morali k spovedi... v cerkvi Sacré-Coeur... Ali morda greste rajši h gospodu voditelju?"

"Nikamor ne grem rajši... Glej! Tvoj ex-zaročenec prihaja!..."

Resnično je vstopil baš tedaj Roger Maude.

Toda kako zal je bil danes Roger Maude v svečani obleki, lakastih čevljkah, belih rokavicah in z belo samoveznico...

Pred tem blestečim pojavom je Rolanda zaprla oči... v duhu je ugledala škatljo, ki naj bi bila stanovanje, vso v neredu, goste madeže bele kave na starem miznem prtju... Kikia, ki je vriščal... Tisto hišo..."

Roger Maude se je zelo začudil, da sta še pri večerji in še nič napravljeni za gledališče... A še bolj se je začudil, ko mu je teta Cecilija odločna dejala, da jo boli glava in da nikakor ne misli na to, da bi se zaprla za tri ure v gledališče... pa čeprav v pariško Opero...

"Toda, dragi gospod, nikakor vas ne mislim zadrževati..."

"Oh... jaz... jaz poznam 'Fausta', od začetka do konca na pamet... Šel bi le radi vaju."

"Če je samo radi naju, verujte mi, da nima va volje vrniti se doli v mesto po vsem tistem kar naju je danes doletelo... tem manj ponoči... Kaj vse bi se nama moglo še dogoditi!"

"Kaj neki se vama je zgodilo? Nič ne vem."

"Tako boste izvedeli."

In teta Cecilija je na dolgo in široko pripovedovala Rogerju, kar se je bilo dopoldne zgodilo. Mladenič je poslušal in majal z glavo... in se smehljajal... V duhu si je predstavljal, kakšen prizor je to moral biti, kajti koliko je ljudi v Parizu, ki jim je tatvina vsakdanji kruh! Treba je le čitati "Razne vesti" v novinah.

"V Noirmoutieru spimo pri odprtih vratih!..." je vzkliknila Rolanda.

"Gospodična, tukaj nismo v Noirmoutieru..."

"Žalibog res nismo... Toda trdno upam, da ne bo dolgo, pa bomo spet tam."

"Tudi Vas so aretirali, gospodična?"

"Aretirali? Pa še kako! Toda, kajne tetka, opravila sem bolj na kratko nego Vi!... Nadzornik se je hitro potuhnil pred menoj In kar na mah sem bila prosta jaz, hip na to pa še Vi."

(Nadaljevanje)

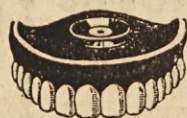
CLINICA DENTAL DEL PLATA

CARLOS PELLEGRINI 311

esq. SARMIENTO

Sprejema vsak delavnik od 9—11.30

in od 14—18

Delamo brez bolečin. Izdiranje zob brez bolečin \$ 2.—. Zlate krone 22karatne \$ 14.—. Garantirano celotno zobovje. Brezplačna posvetovanja. Samo prvovrstno in garantirano delo. Naročniki dobe 10 o/p popusta, če se izkažejo pri ordinaciji z zadnjo številko našega lista.

POZOR ROJAKI!

Krojačnica

in trgovina

z manifakturnim blagom, ter sploh z vsemi potrebščinami

Cene konkurenčne
Se priporoča

SEBASTIAN
MOZETIČ

OSORIO 5025

LA PATERNAL
BUENOS AIRES

In dobrodušni kramar, radoveden, kaka bi bila resnična zgodba, mu je odvozljal vrv, na katero je bil privezan, in Storžek, prost kot ptič pod nebom, je začel pripovedovati:

"Vedite torej, da sem bil že prej lutek lesenjak kakor sem danes in bi bil polagoma ali hitro postal otrok, kakršnih je na tem svetu toliko, če ne bi imel premalo volje do učenja in ne bi poslušal malopridnih tovarišev in zbežal od doma... in sem se lepega jutra zbudil in sem videl, da sem spremenjen v osla z dolgimi ušesi in dolgim repom!... Kaka sramota je to bila zame... sramota, dragi gazda, kakršne vam niti sveti Anton ne daj doživeti! Odpeljali so me na oslovski semenj in kupil me je ravnatelj neke konjske družbe, ki si je utepel v glavo, da me nauči plesati in skakati v kroge, a nekega večera sem med predstavo v gledališču tako grdo padel, da sem ostal hrom na obe nogi. Ker ni vedel ravnatelj, kaj naj bi počel s hromim oslom, me je poslal na trg in vi ste me kupili!"

"Kupil, kakopa! In sem te plačal dvajset kron! In zdaj, kdo mi vrne mojih ubogih dvajset kron?"

"Ne obupujte, gazda, saj je na svetu še toliko oslov!"...

"No, predrzni potegun, ali je tvoja zgodba že pri kraju?"

"Ne," je odgovoril dondek, "le še nekaj besed in potem je je konec. Ko ste me kupili, ste me pripeljali tu sem, da bi me ubili, a ker sem se vam smilil, ste mi privezali rajši za vrat skalo, da bi me vrgli na dno morja. V čast vam je vaša tenkočutnost, jaz si jo ohranim v ve-

STORŽEK

Po LORENZINI — LOVRENCIČU

čen spomin. Sicer, dragi gazda, to pot ste si usodili delati račune brez Sojke..."

"Kdo pa je ta Sojka?"

"Moja mama je, ki je kot so vse druge dobre mame, ki ljubijo svoje otroke in jih ne izgubijo nikdar izpred oči in skrbijo vedno zanje, četudi bi zaslužili s svojo nepremišljenostjo in malopridnostjo, da bi se ne zmenile zanje in jih ostavile, naj skrbijo sami zase. Rečem vam, komaj je dobra Sojka videla, v kaki nevarnosti sem pod vodo, je koj poslala trop rib, katere so me, misleč, da sem res osel, začele jesti! In kake kose so si privoščile! Nikdar ne bi verjel, da so ribe bolj poglavne ko otroci! Ena mi je pojedla ušesa, druga se je oteščala z gobcem, tretja je povžila vrat z grivo vred, četrta je pogoltnila kožo z nog, peta mi je snela s pleč kožuh... in med drugimi je bila ribica, ki je bila tako prijazna, da se je posladkala z repom."

"Prisegam", je rekel nato prestrašeno kupec, "da od danes naprej ne pokusim več ribjega mesa! Preveč bi se mi gabilo, če bi dobil, ko bi razklal briljo ali pečeno sardelo, v njihovem drobu oslov rep!"

"Tudi jaz mislim ko vi," je pripomnil smeje se dondek. "No in konec zgodbe morate tudi vedeti. Ko so ribe pojedle vso mojo oslovsko navlako, ki me je pokrivala od glave do nog, so se lotile, naravno, kosti... ali bolje rečeno, lesa, ker jaz, kakor vidite, sem iz najtršega lesa. Toda koj po prvih pikih in ugrizljajih so ribji požeruhi opazili, da les ni meso za njihove zobe, in zastudila se jim je neužitna hrana in so se razbegnile na vse strani, ne da bi se obrnile in se mi zahvalile... Tako sem vam pojasnil, kako se je zgodilo, da ste dobili, ko ste potegnili vrv, živega lutka namesto erknjenega osla."

"Piš' me v uho tvoja zgodba!" je zaklical kupec besen. "Jaz vem, da sem potrosil zate dvajset kron, in denar hočem imeti vrnjen. Veš, kaj

napravim? Znova te nesem na trg in te prodam na vago kot kurivo."

"Prav, prodajte me! Zadovoljen sem," je rekel Storžek.

A ko je to rekel, se je lepo zagnal in skočil v sredo vode. In veselo plavajoč in oddaljeval se od obrežja, je klical ubogemu kupecu:

"Zbogom, gazda! Če boste potrebovali kurivo, spomnite se mene!..."

In zasmejal se je in plaval dalje in čez nekaj časa se je vnovič ozrl in zavpil še bolj glasno:

"Zbogom, gazda! Če boste potrebovali kurivo, spomnite se mene!..."

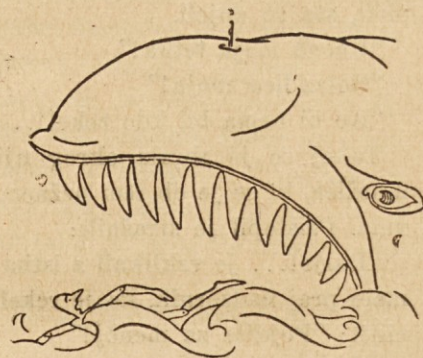
Kakor bi mignil, se je že toliko oddaljil, da ga ni bilo več videti, ali bolje, videla se je na gladini morja le še črna pika, ki je brenila vsakotoliko z nogami iz vode in je skakala in prevračale kozelce, kakor delfin, ko je dobre volje.

Medtem ko je Storžek plaval proti svoji usodi, je zagledal sredi morja belo kleč ko bi bila iz marmorja, na njenem vrhu pa lepo Kozo, ki je ljubeznivo meketala, kot bi mu dajala znamenje, naj se približa.

Nenavadna posebnost pa je bila, da ni imela koza bele ali črne ali lisaste dlake kakor druge koze, temveč modro, tako bleščeče modro, da je kar spominjala na lase lepe Deklice.

Prepustim vam, da sami mislite, če je začelo ubogemu Storžku sree bolj hitro utripati! Podvojil je vso svojo moč in silo in začel plavati proti beli kleči in bil je že na sredi pota, ko je zapazil, da se je dvignila iz vode in mu šla naproti grozovita glava morske pošasti s široko odprtimi usti, ki so izgledale ko brezno, in imele tri vrste čekanov, ki bi vzbudili strah in grozo že samo, če bi jih videl naslikane.

Veste, kdo je bila ta morska pošast?

Edina naša slovanska lekarna

FRANJO HUŠPAUR

DOCK SUD

(Prov. Buenos Aires)
calle FACUNDO QUIROGA 1441
nasproti komisarije

Dajemo bodisi ustmena, bodisi pismena pojasnila o Vašem zdravju.

Dr. Juan Angel Martinolich

odvetnik

U. T. 35 - 5223

MONTEVIDEO 481

Elektromehanična delavnica

KLARIČ & METLIKOVEC

Popravljanje in postavljanje električnih motorjev, dinamos, ventiladorje in drugih strojev.

Izdelava solidna, vsega v stroko spadajočega dela

Se delajo modeli (matrices) — Varenje (Soldadura Autogena)

J. B. ALBERDI 232 — U. T. 60 Cab. 6604
BUENOS AIRES

Prva naša čevljarska delavnica na Dock-Sudu

GJURO ŠTAJCAR

CALLE LONDRES 1430

DOCK SUD